

	Kapitel 7	
	<i>Fria från lagen</i>	
7:1 Ἡ ἀγνοεῖτε, ἀδελφοί, γινώσκουσιν γὰρ νόμον λαλῶ, ὅτι ὁ νόμος κυριεύει τοῦ ἀνθρώπου ἐφ’ ὅσον χρόνον ζῇ;	1 Vet ni inte, bröder – jag talar ju till sådana som känner lagen – att lagen råder över människan bara så länge hon lever?	Nu fortsätter Paulus sin framställning och talar om lagen på samma sätt som han i kap 6 talade om synden. Det Paulus vill komma fram till är att vi människor, utan Kristus, är satta under syndens välde, vare sig vi vill det eller inte. Vad synden är vet vi av lagen. Utan lag blir därför synden oklar vad den är. Men det väsentliga är att även om inte lagen fanns blir vi inte fria från synden. Det är endast kunskapen om vad synd är som lagen för fram. Innan lagen fanns, fanns redan synden, Rom 5:13. Paulus vill här gå in på frågan om friheten från lagen, som han precis har behandlat. Om vi blir fria från synden och lagen genom Jesus Kristus, innebär det inte total frihet, libertinismen. Vi kan inte vara fria herrar över oss själv, om vi tror det står vi ändå kvar under synden. Vi kan inte av oss själva vinna rättfärdigheten. Inte genom vad vi än gör för goda gärningar eller håller hela lagen. Det är endast genom Jesus Kristus vi kan få rättfärdigheten och den får vi av nåd. Genom Jesus Kristus är vi befriade från synden, döden och lagen. Men genom Jesus Kristus är vi också insatta i ett nytt liv med Jesus Kristus under Guds vilja och vad som är Guds vilja står också det i lagbuden, de tio budorden. Problematiken att förstå det här är vad Paulus nu vill beskriva och som Luther så träffande kom fram till: "Simul justus et peccator". På samma gång rättfärdiga som syndare.
7:2 ἡ γὰρ ὑπανδρος γυνὴ τῷ ζῶντι ἀνδρὶ δέδεσται νόμῳ· ἐὰν δὲ ἀποθάνῃ ὁ ἀνὴρ, κατήργηται ἀπὸ τοῦ νόμου τοῦ ἀνδρός.	2 Den gifta kvinnan är genom lagen bunden vid sin man så länge han lever. Men om mannen dör är hon löst från lagen som band henne vid mannen.	Paulus vet att det här kan vara svårt att förstå, så han använder sig av bilden av en gift kvinna som genom lagen är bunden vid sin man så länge han lever. Det är viktigt att inte lägga in för mycket i den här bilden. Paulus använder den endast för att beskriva förhållandet till lagen. Det kan vara svårt för oss att få ihop Pauli tankar med lagen. I ena fallet blir lagen något som uppenbarar synd. Lagen är helig och god eftersom den kommer från Gud, synden betyder det som bryter mot lagen. Men, liksom en kvinna är bunden vid sin man genom lagen så länge han lever så är hon inte länge bunden till lagen som band henne vid mannen när mannen dör. Men lagen dör inte, den gäller fortfarande och styr henne om hon skulle gifta sig med en annan man. Det Paulus vill komma fram till är inte att vi blir av med lagen, utan att vi blir av med den lag som ställde sina krav i det gamla äktenskapet och nu i det nya äktenskapet gäller under den nya mannen, bildligt talat.

7:3 ἄρα οὖν ζῶντος τοῦ ἀνδρὸς μοιχαλὶς χρηματίσει ἐὰν γένηται ἀνδρὶ ἐτέρῳ· ἐὰν δὲ ἀποθάνῃ ὁ ἀνὴρ, ἐλευθέρα ἐστὶν ἀπὸ τοῦ νόμου, τοῦ μὴ εἶναι αὐτὴν μοιχαλίδα γενομένην ἀνδρὶ ἐτέρῳ.	3 Om hon går till en annan medan hennes man lever kallas hon alltså äktenskapsbryterska. Men om mannen dör är hon fri från lagen och bryter inte sitt äktenskap om hon går till en annan.	Om hon inte följde lagen begick hon en synd och kallades äktenskapsbryterska, så länge mannen levde. Men nu gäller inte den lagen längre, under det gamla äktenskapet. Men lagen är densamma, den gäller hela tiden, men är nu satt under en annan man. Bildlikt talat. Det nya äktenskapet är med Kristus. Lagen gäller men är nu satt under Honom. Om hon bryter sitt nya äktenskap med samma synd som vid det förra, är det lika fullt ett äktenskapsbrott. Men om hon håller sig vid den nye mannen är det giltigt. Lagen är den samma, lagförbrytelsen kan vara den samma.
7:4 ὥστε, ἀδελφοί μου, καὶ ὑμεῖς ἐθανατώθητε τῷ νόμῳ διὰ τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, εἰς τὸ γενέσθαι ὑμᾶς ἐτέρῳ, τῷ ἐκ νεκρῶν ἐγερθέντι, ἵνα καρποφορήσωμεν τῷ θεῷ.	4 Så är det också med er, mina bröder: ni har dött bort från lagen med Kristi kropp och tillhör nu en annan, honom som blev uppväckt från de döda, och så kan vi bära frukt åt Gud.	Så förklarar Paulus vad han menar med bilden. Det är inte lagen som är borttagen i egentlig mening, men nu gäller den under Kristus och inte under lagens bokstav som ställde sina krav. Nu är det nåden som gäller. Det är samma lag, men nu står den under Kristus. Nu är det inte längre rättfärdiggörelsen genom gärningar som står i fokus, nu är det nåden genom tron på Jesus Kristus som gäller. Men laguppfyllelsen gäller på samma sätt som tidigare, det är rättfärdiggörelsen genom nåden allena som nu gäller istället. Detta har Kristus ordnat i sin kropp genom sin död. Det nya som har kommit, den nya skapelsen, den nya rättfärdiggörelsen har kommit genom Jesu uppståndelse. Genom Jesus ska vi nu leva med samma lag och genom samma goda gärningar bära frukt åt Gud.
7:5 ὅτε γὰρ ἦμεν ἐν τῇ σαρκί, τὰ παθήματα τῶν ἁμαρτιῶν τὰ διὰ τοῦ νόμου ἐνηργεῖτο ἐν τοῖς μέλεσιν ἡμῶν, εἰς τὸ καρποφορῆσαι τῷ θανάτῳ.	5 Så länge vi levde på människans villkor var de synder och lidelser som väcks av lagen verksamma i våra lemmar, så att vi bar frukt åt döden.	Här berättar Paulus från sina egna erfarenheter som farisé. Han hade försökt att leva ett lagrättfärdigt liv, men upptäckt att det inte fungerade som han själv ville eftersom det fanns något i hans kropp som gjorde lagen svårare och svårare att uppfylla speciellt när han försökte, med all kraft, att hålla lagen. Paulus talar här om "köttet", "sarki", den gamla människan. Egentligen står det, "så länge vi var i köttet". Det då lagen gjorde, i alla fall för Paulus, var att peka på de synder som fanns i kroppen. Kroppen eller köttet är i sin natur avvisande till Gud och då finns det två sätt att förhålla sig. Det ena är att inte bry sig och bara leva på som om ingenting hade hänt, men det leder endast till döden. Det andra är att verkligen ta fasta på lagen och försöka göra allt för att hålla den, vilket leder till att man antingen försöker lura sig själv och andra med att man lyckas, i regel lyckas att dölja, att man inte klarar det. Eller att försöka göra allt för att verkligen lyckas hålla buden och helt enkelt måste erkänna för sig själv att man inte lyckas. Antingen eller så leder detta till döden, det också. Räddningen från det här, som Paulus kommer in på sedan, finns inte hos människan bunden av köttet, utan hos Jesus Kristus. Endast han kan rädda oss från denna dödens kropp.

7:6 νυνὶ δὲ κατηργήθημεν ἀπὸ τοῦ νόμου ἀποθανόντες ἐν ᾧ κατειχόμεθα, ὥστε δουλεύειν ἡμᾶς ἐν καινότητι πνεύματος καὶ οὐ παλαιότητι γράμματος.	6 Men nu har vi blivit fria från lagen, sedan vi dött bort från det som höll oss bundna, och kan tjäna på ett nytt sätt, med vår ande, och inte på det gamla, efter bokstaven	Det är alltså lätt att missuppfatta det som Paulus skriver här. Vi är inte fria från lagen på ett sätt, vi är fria från lagens rättfärdiggörelse, alltså att få evigt liv genom att hålla lagen, egenrättfärdigheten. Den vägen har aldrig varit öppen, den har aldrig varit möjlig. Det som lagen gjorde var endast att binda oss fast vid oss själva, uppenbara mer och mer av vårt eget jag, vårt kött. Nu har Kristus befriat oss från den lagen och ställt oss under sig genom den Helige Ande. Lagen är den samma, men nu gäller den under Kristus till rättfärdiggörelse, inte genom bokstaven.
	<i>Lagen på gott och ont</i>	
7:7 Τί οὖν ἐροῦμεν; ὁ νόμος ἁμαρτία; μὴ γένοιτο· ἀλλὰ τὴν ἁμαρτίαν οὐκ ἔγνωμεν εἰ μὴ διὰ νόμου· τὴν τε γὰρ ἐπιθυμίαν οὐκ ᾔδειν εἰ μὴ ὁ νόμος ἔλεγεν· οὐκ ἐπιθυμήσεις.*	7 Vad innebär nu detta? Att lagen är synd? Visst inte, men först genom lagen har jag lärt känna synden. Jag hade inte vetat vad begäret var, om inte lagen hade sagt: <i>Du skall inte ha begär.</i>	Paulus fortsätter här tankegången med synden kontra lagen som han bitvis tagit upp i tidigare kapitel. Om det nu är lagen som väcker synden så borde väl lagen också vara syndig? Nej, så är det inte. Pauli baktanke är troligen den som kom i bilden av äktenskapet. Om mannen dör är kvinnan fri, frågan är nu: fri till vad? Tankegången måste leda till att hon är fri att gifta sig med en annan. Bilden tecknar egentligen synden och Kristus. Före Kristus var hon, bildligt talat, gift med synden. Men genom att Kristus, bildligt talat, dödat synden är hon fri att istället bli ett med Kristus. Det är vad Paulus vill komma fram till. Men först fortsätter han att teckna synden i förhållande till lagen med äktenskapsbilden i bakgrunden. Äktenskapet ingås som en juridisk akt, först när den följer vad som lagen har bestämt, är man gift. Är man då gift med synden kan det ju inte vara äktenskapsbalken som är synd, lagen kan inte vara synd. Men först i äktenskapet blir det uppenbart vad det faktiskt innebär att vara gift. Man säger inte bara "ja", det innebär en massa andra konsekvenser också. En av den är att man går till sängs med den man har gift sig med. Det kan vara så Paulus menar när han direkt går över i att tala om begärelsen som väckts genom lagen. Det är inte lagen som sådan som väcker begäret, det är synden. Men så förs bilden av äktenskapet över till Paulus själv och han börjar här använda sig själv som exempel resten av detta kapitel. Nu lämnar han bilden av äktenskapet och stannar vid begreppet om begäret.
7:8 ἀφορμὴν δὲ λαβοῦσα ἡ ἁμαρτία διὰ τῆς ἐντολῆς κατειργάσατο ἐν ἐμοὶ πᾶσαν ἐπιθυμίαν· χωρὶς γὰρ νόμου ἁμαρτία νεκρά.	8 Men synden grep tillfället och väckte genom budordet alla slags begär inom mig. Finns ingen lag är synden död.	Det är inte lagen som väckte begäret, men man kan lätt tolka Pauli ord som så här. Paulus använder här en militär term "aformän" som betyder "utgångspunkt" - för en militär operation. Det kan vara svårt att förstå sammanhanget eller syntaxen i det Paulus skriver här, även om det blir tydligare i kommande versar. Det är egentligen uttrycket "väckte genom budordet" som är svårt att förstå i detta sammanhang. Den här svårigheten har förklarats på många olika sätt och det är lite svårt

		att veta vilken tolkning som bör vara den riktiga. Men ser man på det Paulus redan bitvis har skrivit om synden och lagen, så kan det bli klarare. I bilden av äktenskapet som Paulus tidigare använt kan man beskriva det så här. Om en kvinna går till sängs med en man före äktenskapet hade det inte haft någon betydelse om det nu inte var så att budet om äktenskapsbrott fanns. Hon kan visserligen gå till sängs med en eller flera före äktenskapet, men när det är dags för äktenskapet ska hon ju vara oskuld, det är i alla fall vad budet förutsätter. Då kommer lagen in och säger att eftersom hon inte är oskuld har hon redan före äktenskapet brutit det. Men först vid äktenskapets ingående blir det uppenbart att hon brutit mot det budet. Om nu inte det budordet hade funnits så är det heller inte möjligt att bryta mot det. På så sätt är synden död om lagen inte hade funnits. Det kan vara så Paulus menar, men det är nästan omöjligt att inse varför han tar upp denna fråga på det här sättet. Troligen förekom det samtal om lagen i församlingarna som Paulus försöker förklara.
7:9 ἐγὼ δὲ ἔζων χωρὶς νόμου ποτέ, ἐλθούσης δὲ τῆς ἐντολῆς ἡ ἁμαρτία ἀνέζησεν,	9 Jag levde en gång, när lagen inte fanns för mig. Men när budordet kom fick synden liv,	Vad menar Paulus med det här? Troligen talar han utifrån den judiska tillvaron. Före lagen eller "när lagen inte fanns för mig" kan vara före 12 års ålder. Idag är det vid 13 års ålder som en man blir "lagens son", "Bar Mitzvah". Då uppnår man sin religiösa myndighetsålder. Det sker automatiskt, men det är dock brukligt att hedra tillfället genom att delta i en gudstjänst och att då kallas fram att välsigna Torah, samt ibland att läsa ett avsnitt av Torah – allt på hebreiska. Bar Mitzva föregås av ett års studier då barnet får elementär undervisning i bibelkunskap och hebreiska. Det kan vara det Paulus menar. Före detta är det föräldrarnas ansvar att deras barn följer lagen. Men så blir man själv ansvarig och då vaknar buden till liv och vad synden är blir uppenbart.
7:10 ἐγὼ δὲ ἀπέθανον καὶ εὐρέθη μοι ἡ ἐντολή ἡ εἰς ζωὴν, αὕτη εἰς θάνατον·	10 och jag dog. Det visade sig att det budord som skulle föra till liv förde mig till döden.	Det Paulus vill peka på här är att lagen inte kunde hjälpa honom bort från synden, det blev snarare tvärtom. Men det såg inte Paulus då, det här måste vara en bild där han ser sig tillbaka på det han nu vet. Lagen kan inte ge liv, det kan bara Jesus Kristus göra. Det Paulus vill trycka på är att lagen visar på synden, lagen uppenbarar synden och det är synden som leder till döden, inte lagen. Men samtidigt leder inte lagen till livet, bara till döden pga. synden.
7:11 ἡ γὰρ ἁμαρτία ἀφορμὴν λαβοῦσα διὰ τῆς ἐντολῆς ἐξηπάτησέν με καὶ δι' αὐτῆς ἀπέκτεινεν.	11 Ty synden grep tillfället, den bedrog mig med budordet och dödade mig genom det.	Här förklarar Paulus vad det handlar om, det är synden som utnyttjar lagens goda syften och vänder på hela perspektivet. Det beror på att när lagen lyser upp mig och vem jag är, då visar det sig att jag är fylld av synd och lagen befriar mig inte från synden, den bara uppenbarar för mig vem jag är. Det kan se ut som om lagen vore synd, men det har redan Paulus tydligt förnekat. Lagen är god eftersom

		den kommer från Gud, den är därmed också helig. Synden är det som skiljer oss från Gud och när man bryter mot lagen bryter man med Gud och kunskapen om lagen gör detta uppenbart.
7:12 ὥστε ὁ μὲν νόμος ἅγιος καὶ ἡ ἐντολὴ ἁγία καὶ δικαία καὶ ἀγαθή.	12 Lagen är alltså helig och budordet heligt, rättvist och gott.	Paulus märker att det är lätt att blanda samman synden och lagen utifrån det han har skrivit. Det är nu viktigt att framhålla vad lagen är. Lagen handlar ju om Guds vilja, om vad som verkligen är det goda. Lagen gav Gud eftersom synden hade kommit in i mänskligheten. Men lagen var inte en beskrivning som Gud hittade på som något nytt. Lagen är en beskrivning av Guds vilja i en värld som har tagit avstånd från Gud. Lagen är därför en beskrivning av Gud, vem Gud är och vad som är Guds vilja. Lagen är därför rättvis och god.
7:13 Τὸ οὖν ἀγαθὸν ἐμοὶ ἐγένετο θάνατος; μὴ γένοιτο· ἀλλ' ἡ ἁμαρτία, ἵνα φανῇ ἁμαρτία, διὰ τοῦ ἀγαθοῦ μοι κατεργαζομένη θάνατον, ἵνα γένηται καθ' ὑπερβολὴν ἁμαρτωλὸς ἡ ἁμαρτία διὰ τῆς ἐντολῆς.	13 Var det då något gott som blev min död? Nej, inte alls. Det var synden. För att den skulle avslöjas som synd vållade den mig döden genom det som är gott; så skulle genom budordet synden kunna visa sin fruktansvärda syndighet.	Nu förklarar Paulus vidare det som skulle kunna missuppfattas av det han skrivit tidigare. Det är inte lagen som leder till döden, det är synden. Nu kommer Paulus till ordvändningar som han gör många gånger och tydligen tycker om att göra. På svenska blir den här ordvändningen lite svårbegriplig, men poetiskt funkar det bra, i alla fall på grekiska. Paulus släpper aldrig tanken på att lagens uppgift är att avslöja synden. Lagen är som ett ljus som lyser upp och visar hur det dåliga, som täckts av mörkret, och som nu blir synligt. Det går inte att komma undan. Det hjälper inte att skylla ifrån sig. Genom ljuset, lagen som är god, blir synden uppenbarad till sin förskräcklighet och det värsta är att lagen därmed också visar att allt detta leder till döden.
7:14 Οἶδαμεν γὰρ ὅτι ὁ νόμος πνευματικός ἐστιν, ἐγὼ δὲ σάρκινός εἰμι πεπραμένος ὑπὸ τὴν ἁμαρτίαν.	14 Vi vet att lagen hör till det andliga. Men själv är jag av köttslig natur, såld till slav under synden.	Nu kommer Paulus till slutsatsen. Han har visat på synden och lagen. Han har visat på att lagen är god, men att lagen uppenbarar synden och visar på att vi inte kan få liv ens genom lagen. Lagens uppgift är inte att ge liv, även om lagen är god och visar på Guds vilja. Men vad betyder det här? Vad innebär det här för mig? Kan jag bli räddad när nu lagen har visat på all min syndiga natur? Det kommer Paulus in på nu och han fortsätter att använda sig själv som exempel. Nu går Paulus över till att tala i presensform. Nu berättar han om hur det är just nu. Men det är viktigt att peka på att Paulus inte talar om den mänskliga naturen eller det mänskliga väsendet. Vi är ju inte skapade till synd, utan till Guds avbild. Vårt väsen kan därför inte vara "syndigt". Men synden har blivit något som sitter fast i oss som en tatuering som vi inte kan få bort. Därför använder Paulus här begrepp som handlar om slaveri, "såld till slav under synden". Egentligen står det bara "såld under synden", men det är slav eller träl som det innebär.

7:15 ὁ γὰρ κατεργάζομαι οὐ γινώσκω· οὐ γὰρ ὁ θέλω τοῦτο πράσσω, ἀλλ' ὁ μισῶ τοῦτο ποιῶ.	15 Ty jag förstår inte mitt sätt att handla. Det jag vill, det gör jag inte, men det jag avskyr, det gör jag.	Ser man det mänskliga i synen på att man är slav under synden, så blir det lättare att förstå vad Paulus talar om nu. Det är självklart att man inte kan förstå sitt sätt att handla. Man är ju inte skapad till synd, man är slav under synden. Därför blir det dubbelt, tveeggat eller paradoxalt. Man gör saker som man inte vill göra därför att man är slav. Det man vill göra, går inte att göra därför att man är slav. Man är såld under synden och handlar enligt synden, men vet att det man gör inte är rätt. Man vet det därför att samvetet i oss finns kvar som en slags obefläckad del av att jag är skapad till Guds avbild. Det märklige blir att man ändå gör det man egentligen inte vill göra. Bilden av slaven under synden blir här tydlig. Paulus är tydlig med att påpeka negationen, Egentligen står det: "det jag inte vill, det gör jag". Sedan använder Paulus ett ganska starkt ord för "hat" som här översätts med "avskyr". Han vill understryka att han verkligen hatar det han gör som han egentligen inte vill göra över huvud taget, men gör ändå. Det blir paradoxalt. Redan här drömmer han säkert om att få lämna denna syndiga boning som kroppen utgör, men det kommer han till senare.
7:16 εἰ δὲ ὁ οὐ θέλω τοῦτο ποιῶ, σύμφημι τῷ νόμῳ ὅτι καλός.	16 Men om jag gör det jag inte vill, då medger jag att lagen är något gott.	I grekisk filosofi finns det en uppdelning på människan som kanske Paulus använder sig av i sin tankegång, den var troligen ändå ganska känd. Att människan består av själ, kropp och ande. Det stämmer visserligen inte fullt ut, men tankegången kan, med den kunskapen, ändå har gjort det lättare för den tidens människor att förstå. Tanken på att man är slav under synden, måste man ha med sig för att förstå vad Paulus menar. För oss i vår tid av frihet, kan det vara svårt att förstå, men Paulus skriver till dem som levde då. Vår nutida frihet har ju inte funnits förrän i vår tid. Samtidigt vet vi som lever idag att det här stämmer in på vår vardag. Man gör ju saker som man inte vill och kanske förklarar det som att man inte menade det, utan menade väl, men det blev ändå fel. på så sätt blir Pauli ord både en tröst och ett tveeggat svärd. Man gjorde fel och kan förstå att det var syndens slaveri som gjorde det, samtidigt som man vet att det var fel och att man faktiskt är ansvarig för det man gjorde trots att man egentligen inte ville det. Det avgörande är ändå att man vet att det felaktiga man gjorde, trots att man inte ville det, var fel. På så sätt erkänner man ju, i alla fall inför sig själv, att lagen, som säger att det jag gjorde var fel, är god och rätt. Utan lagen hade jag ju inte vetat att det var fel, även om samvetet kanske påtalar det. Det här leder till slutsatsen som Paulus gör, att lagen är något gott.
7:17 νυνὶ δὲ οὐκέτι ἐγὼ κατεργάζομαι αὐτό ἀλλ'	17 Då är det inte längre jag som handlar, utan synden som bor i mig.	Paulus skriver: "nu". Nu är det inte längre jag. Det är inte längre jag som gör det här onda, det är synden som bor i mig. Paulus använder ordet om att synden

ἡ οἰκοῦσα ἐν ἐμοὶ ἁμαρτία.		verkligen har en bostad i mitt inre. Det är inte något som jag kan ta tag i och driva ut, synden bor i mig. Med tanke på det som Paulus har skrivit tidigare är det här ett viktigt uttryck. Jag kan inte av egen kraft eller ens vilja, göra mig fri från synden. Det finns bara en som kan göra mig fri och det är min Frälsare Jesus Kristus. Hela tanken om egenrättfärdiggörelsen fortlöper i dessa ord. Ingen kan någonsin eller på något sätt bli fri från synden. Det är bara en enda som kan göra mig fri, det är Jesus Kristus.
7:18 Οἶδα γὰρ ὅτι οὐκ οἰκεῖ ἐν ἐμοί, τοῦτ' ἔστιν ἐν τῇ σαρκί μου, ἀγαθόν· τὸ γὰρ θέλειν παράκειται μοι, τὸ δὲ κατεργάζεσθαι τὸ καλὸν οὐ·	18 Jag vet att det inte bor något gott i mig, det vill säga i min köttsliga natur. Viljan finns hos mig, men inte förmågan att göra det som är gott.	Här skriver Paulus något enastående, i alla fall för vår tid när filosoferna på 1800-talet försökte övertyga om att människan i sig själv är god. Paulus skriver det motsatta. Det finns inte något gott i mig alls, i alla fall inte i kroppen. Det goda som finns kvar i mig, eftersom jag är skapad av Gud till att vara god, det finns i min vilja, skriver Paulus.
7:19 οὐ γὰρ ὃ θέλω ποιῶ ἀγαθόν, ἀλλ' ὃ οὐ θέλω κακὸν τοῦτο πράσσω.	19 Det goda som jag vill, det gör jag inte, men det onda som jag inte vill, det gör jag.	Det här leder till det märkliga uttalande av Paulus att man faktiskt inte gör det goda som man trots allt vill göra. Ett mycket viktigt uttalande som pekar på att vilja hos oss inte är starkare än synden som bor i oss. Särskilt i vår tid är de här orden viktiga att bära med sig. Vi vill alla göra det som är gott, men vi måste bära med oss att det är en vilja som inte bär. Syndens makt är större fast ingen av oss vill det. Paulus talar också här i första person singularis och börjar med negationen. Han gör det väldigt tydligt att det här gäller också honom och därmed visar på att ingen människa är undantagen detta faktum. Det gäller för alla människor i alla tider. Vi kan inte i någon tidsålder peka på att någon enda människa är undantagen det här, ingen utom Jesus Kristus, vår Herre.
7:20 εἰ δὲ ὃ οὐ θέλω [ἐγὼ] τοῦτο ποιῶ, οὐκέτι ἐγὼ κατεργάζομαι αὐτὸ ἀλλ' ἡ οἰκοῦσα ἐν ἐμοὶ ἁμαρτία.	20 Men om jag gör det jag inte vill, då är det inte längre jag som handlar, utan synden som bor i mig.	Men Paulus fortsätter i första person singularis och kopplar nu ihop det han har kommit fram till. Det handlar inte om att skylla ifrån sig som man skulle kunna uppfatta det som. Det är endast ett faktum. I vissa grundtexter finns ordet "ego" med som ett extra ord. Men det går inte att veta om det är ursprungligt eller ett tillägg. Om det är ursprungligt kan det visa på att Paulus vill understryka att han vill visa på att han verkligen inte vill göra det han inte vill, det finns ingen vilja till det alls, men ändå gör det onda han verkligen inte vill göra. Vad beror det på? Då kommer Paulus tillbaka på att visa på syndens makt som bor i honom. Samtidigt är det inte en ursäkt, utan ett konstaterande av faktum. Synden har en tydlig boning i oss människor som vi inte kan skylla ifrån oss på. Vi är både goda och onda. Men det goda finns i våra samveten, i vår vilja till att göra det goda. Men syndens makt är starkare och den bor i oss. Paulus använder här samma ord

		som för bostad "oikos", något som har en beständig boning i oss.
7:21 εὕρισκω ἄρα τὸν νόμον, τῷ θέλοντι ἐμοὶ ποιεῖν τὸ καλόν, ὅτι ἐμοὶ τὸ κακὸν παράκειται·	21 Jag har alltså upptäckt att eftersom det onda finns hos mig så är lagen något gott för mig som vill göra det goda –	Nu beskriver Paulus något som han har upptäckt och troligen har han ägnat mycket möda och tid åt att komma fram till det märkliga att trots att vi genom tron på Kristus blir fria från synden genom förlåtelsen, ändå fortsätter att göra det som är ont. Genom omvändelsen öppnas våra ögon för lagen som visar oss vad som är gott och vad vi ska göra och känslan och vilja att göra det goda ökar dramatiskt. Ändå gör vi inte det goda som vi då verkligen vill göra. Översättning är väl inte så tydlig här som grundtexten. Där skriver Paulus först att han har upptäckt lagen som uppenbarar det goda och att man vill göra det goda som lagen föreskriver och det är en god vilja som Paulus vill föra fram. Vilja är god och den följer och vill följa lagen, men det onda finns hela tiden där och i jämförelse med lagen blir det också något gott eftersom man därmed kan se det onda som finns i oss hela tiden. Nu blir det här åter en hänvisning till paradoxen ovan som Paulus fortsätter att uttrycka i den här sammanfattningen som han gör från v 21.
7:22 συνήδομαι γὰρ τῷ νόμῳ τοῦ θεοῦ κατὰ τὸν ἔσω ἄνθρωπον,	22 i mitt inre bejakar jag ju Guds lag.	Först börjar han med att skriva att han fröjdas över Guds lag som finns i mig människa. Översättarna brukar skriva om den invärtes människan och det är kanske riktigt. Med tanke på det Paulus skrivit före och påtalat tydligt att syndne bor i mig, så är det väsentligt att syndne inte är det enda som bor i mig. Människan är ju inte ond till sitt väsen, hon är både god och ond. Här påtalar Paulus att Guds goda lag och glädjen över att göra det goda också bor i mig och är lika bofast och verklig som han tidigare beskrev synden som. Man skulle kunna se det här som att Paulus först vill utgå från det goda och sedan komma fram till att det finns itne bara gott i mig, utan också det onda.
7:23 βλέπω δὲ ἕτερον νόμον ἐν τοῖς μέλεσίν μου ἀντιστρατευόμενον τῷ νόμῳ τοῦ νοός μου καὶ αἰχμαλωτίζοντά με ἐν τῷ νόμῳ τῆς ἁμαρτίας τῷ ὄντι ἐν τοῖς μέλεσίν μου.	23 Men jag ser en annan lag i mina lemmar; den ligger i strid med lagen i mitt förnuft och gör mig till fånge hos syndens lag i mina lemmar.	Nu börjar Paulus tala om två olika lagar, syndens lag och Guds lag. Tidigare har inte Paulus talat om synden som en lag, det är först nu. Det kan vara semantik. Enligt vissa utläggare kan detta ha att göra med att Paulus är rädd för att uppfattas som att synden som bor i oss är något som vi inte är ansvarig för, utan det är något som driver oss, tar makt över oss, trots att vi inte vill göra det. Det kan vara därför Paulus understryker att det handlar om en annan lag som strider mot min viljas lag, men det är en lag som jag är lika ansvarig för som för att följa eller inte följa Guds lag. Trots allt kan jag ändå välja att följa min goda viljas lag och inte syndens lag. Men tyvärr väljer jag allt för ofta att följa syndens lag, trots att jag inte vill det. Det kan vara så att Paulus i slutet av sin sammanfattning i denna fråga vill vara tydlig med att vi inte är ansvarslösa för våra

		handlingar, oavsett om vi ville eller inte ville göra dem. Nåväl, det kan de lärde strida om och det har de gjort ända från kyrkofäderna och striden mellan Augustinus och Pelagius genom Luther och reformationen, genom Pietismen och fram till våra dagar med R. Bultman, P. Althaus, A. Nygren och andra. Hur är det möjligt att en omvänd och andlig människa, fullt troende och förlåten genom Jesus Kristus, kan ha en syndens lag i sina lemmar? Försvinner inte den när man blir kristen? Nej, skriver Paulus och eftersom dessa tankegångar med all säkerhet var en stor fråga också i de första kristna församlingarna gör Paulus det tydligt genom att tala om sig själv och därmed innefatta varje kristen i varje tid. Omvändelsen leder inte till syndfrihet, synden bor kvar i oss och har fortsatt sin boning i oss. Tufft, men sant. Vi kommer att behöva en daglig omvändelse, en daglig förlåtelse, ett fortsatt ständigt liv med Jesus Kristus. Eftersom synden fortsätter att bo i oss, behöver vi hela tiden och fortsatt vår Herre Jesus Kristus. Det bor två lagar i oss, en god och en ond och särskilt om vi får för oss att det goda i oss är så starkt och att vår vilja att göra det goda är så stark, så kommer vi aldrig ifrån att synden, som bor i oss, tyvärr är starkare. Vi kan aldrig leva våra liv endast genom en intellektuell tro på Jesus. Vi behöver Jesus i våra liv, i våra kroppar, i allt som vi vill, är och rör oss i. Utan Jesus Kristus är ett kristet liv inte möjligt att leva.
7:24 Ταλαίπωρος ἐγὼ ἄνθρωπος· τίς με ρύσεται ἐκ τοῦ σώματος τοῦ θανάτου τούτου;	24 Jag arma människa, vem skall befria mig från denna dödens kropp?	Paulus börjar här med ett uttryck som betyder "eländig, arm, lidande, prövad, olycklig". "Jag arma människa" är en bra översättning av dessa grekiska ord. Till det ställer Paulus en fråga och pekar på Någon. Paulus använder inte det vanliga ordet för "frälsa", "sozo" utan "rusetai" som betyder samma sak på svenska, men är egentligen ett starkare ord för räddning och som mer handlar om befrielse, som det också översätts med här. Det kan också vara så att Paulus, med det han har skrivit, pekar på att det här är en befrielse som vi inte kan komma till under våra liv i denna kroppen, i denna världen, utan den fullständiga befrielsen blir när vi dör. Först då blir vi av med denna syndens lag som bor i våra kroppar. Det innebär att kampen mot synden är en del av våra liv i denna världen. En daglig kamp som vi måste föra och som vi ska föra. En kamp vi, med den goda vilja som också bor i oss, får hjälp av vår Herre Jesus Kristus, genom den Helige Ande att föra. Det här kommer Paulus sedan in på i kap 8.
7:25 χάρις δὲ τῷ θεῷ διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ κυρίου ἡμῶν. Ἄρα οὖν αὐτός ἐγὼ τῷ μὲν νοῦ δουλεύω νόμῳ θεοῦ τῇ	25 Men jag tackar Gud, genom Jesus Kristus, vår herre! Lämnad åt mig själv tjänar jag alltså med mitt förnuft Guds lag och med	Denne Någon är Jesus Kristus. Men Paulus skriver inte först: Jesus Kristus, utan börjar med en tacksägelse till Gud. Egentligen skulle man kunna sätta punkt efter "men jag tackar Gud". För sedan kommer svaret på Någon, det är genom Jesus Kristus vi blir befriade. I modernt uttryck skulle man

δὲ σαρκὶ νόμῳ ἀμαρτίας.	min köttsliga natur syndens lag.	kunna vända på det, även om inte grundtexten gör det, till: "Jesus Kristus, vår Herre! Genom Honom, som jag tackar Gud för." Men nåväl, det är semantik och det spelar ingen större roll för budskapet är klart. Det är genom Jesus Kristus vi blir befriade från denna dödens kropp. Det är genom Guds försorg och nåd det har blivit möjligt. Något som Paulus vill göra tydligt. Så avslutar Paulus den här sammanfattningen med vad som händer med oss om det inte hade varit för Jesus Kristus. För egen del kan vi tjäna Gud och Guds lag med vårt förnuft och vår vilja, men då blir striden med köttets och synden lag uppenbar. Utan Jesus Kristus är det helt enkelt inte möjligt att leva och verka som kristen. Det avgörande är och förblir vår Herre Jesus Kristus.
------------------------------------	---	--